

Dannebrog.

Et Ugeblad for den Danske Forening.

Udgivet ved Fred. Barfod.

Den Danske Nødvendighed.

„Nøden bryder alle Love“

Er hos os et gammelt Ord,
Som i Hytten, saa til Hove,
Høres paa den hele Jord,
Har hos Mahomed og Tyrken
Dog sit rette hjem i Orken.

Troen paa den blinde Skæbne,
Den som færlig slaar Folk ihjel,
Gior, hvor godt de sig end væbne,
Hvem den vil til Tyv og Træl,
Den, som Tyrker og som Trolde,
Fødtes kun til ondt at volde.

Dog har Nøden i Nød=Værgje

Bryde=Ret med hver en Lov,
Der forbyder sig at bjerge,
Som man kan, for Mord og Rov;
Den har Kæmper, den har Dværge,
Folk paa Sletter som paa Bjerge.

Skjoldung=Folk paa Danmarks=Sletten!

Som med Sværd, med Mund og Pen,
Dg saa du Nødværge=Retten
Har mod dine Banemænd,
Om saa end al Verdens Love
Dig forbød derpaa at vove.

Haanslig nok vil mange sige:

Hvad er Ret foruden Magt!

Har vel Ret til noget Rige
Allen eller Ager lagt?
Har, trods Magten, Retten givet
Natte=Fri til Folke=Livet?

Dog kan du frimodig svare:
Hvad er Magt foruden Ret!
Kan den vinde vel og vare,
Skiondt altid den bruges flet?
I al Ret er Sandhed inde,
Maa tilfids ei Sandhed vinde!

Megen Uret Folk kan bære,
Taal=Mod er det bedste Mod,
Men for „Liv og Gode og Ære“
Flyde maa hver Draabe Blod,
I den Kamp, det maa vel mindes,
Intet voves, Alt kan vindes!

Det var Skjoldung=Folkets Tanke
Giennem et Par Tusindaar,
Dg de Smaa, som rede Kanke
Paa vort Knæ endnu igaar,
Af vor Sang har alt udgrundet,
Hidindtil har Dansken vundet.

Fire, fem Aar kun tilbage,
Det blev os i Dine sagt:
„Vi er stærke, I er svage:
Hvad er Ret foruden Magt!
Trods al Verdens Skifte=Breve,
Lysten høit i Danmark leve!“

Til os kom den Røst som Torden,
Trued grumt med Knald og Fald,
Døe dog pleier i vort Norden
Trolde kun af Tordenstrald,
Hvad af Trolde Livet strækker,
Dan ske n kun af Søvne vætter!

Saa den tyffe Tordentale
Vakde op i Danevang,
Som af Søvne og af Dvale,
Heltemod og Folkesang,
Kæmpe-Aanden, Folke-Magten,
Bayne-Blusset, Grændse-Vagten!

Ja, den stolte Tordentale,
Som en Tyffer barst og vred,
Vakde op af Søvn og Dvale
Dan skens gamle Kiærlighed,
Af hvis Moderskiød udspringer
Ret og Magt med Englevinger!

Kiærlighed til Fædrelandet
Er den sande Døds-Ret,
Kiærlighed og intet andet
Elsker op en Helte-Vet;
Kiærlighed i Pagt med Aanden
Den faaer altid Dver-Haanden!

Ja, i Kiærlighedens Rige
Ret og Magt gaaer Haand i Haand,
Knytter, som hinandens Rige,
Frit Fuldkommenhedens Baand,
Løser paa en yndig Maade
Saa Nødvendighedens Gaade!

Kiærlighed alt Sit udretter
Som nødvendigt, men dog frit,
Flytter frit, hvad Loven sætter:
Skillet mellem Mit og Dit;
Er ei blot dog at undskyldes,
Men er hele Lovens Fylde!

Kiærlighedens Himmerige
Er endnu at vente paa,
Kiærlighedens Jorderige
Luffes dog med Volgen blaa,
Er endnu og var alt længe
„Danmark, deiligst Bang og Bænge!“

Derfor, Danmark! frygt kun ikke!
Frygt er ei af Kiærlighed,
Morgen-Dugg, som Mjød at drikke,
Faldt til Dig fra Himlen ned,
Den dig midt i Ragna-Mørke
Skianker Lys og Liv og Storke!*)

Frygt ei for hvad Verden falder
Sin Nødvendighed af Staal!
Anderledes deilig falder
Drd paa Himlens Tungemaal,
Dens Nødvendighed heneden,
Det er netop Kiærligheden!

Derfor, hvad end Verden siger,
Dg hvad Verdens-Magten vil
Staaer og falder Jordens Riger
Dog med Kiærlighedens Ild,
Hvor den blusser, boer Livsgrøden,
Hvor den sluffes, hersker Døden!

Blus da op i Lys og Lue,
Danmarks gamle Kiærlighed!
Atter til din Blomster-Tue
Da Lys alfer svæve ned,
Bringe med fra hoie Sæde
Danmarks Livslys: Hjertensglæde!

N. F. S. Grundtvig.

Grundlovsdagen.

Allevegne fra strømmer der Beretninger ind om den mer eller mindre festlige Maade, hvorpaa man i By og paa Land har højtideligholdt d. 5. Juni. — Som man vil minde, gif det meget stille af paa selve den egentlige Grundlovsdag, d. 5. Juni 1849. Der fandt hverken store eller smaa Optøget, og den Glæde, som Kongen delte med Borgerne over det fuldendte Frihedsværk, den forskønnede vistsnok baad Kongens og Enkeltmandens Arne, men den gav sig ikke Luf i større Fællesmoder.

Grundlovens følgende Marsdage herskede der ligeledes en Ro og Stilhed, som vil have været Mange paafaldende. Ikke at der jo hist og her fandt Festsigheder Sted, vet

*) Det er et gammelt Sagn i Norden, at under den store Dverlæggelse (Ragnaroke) skal nogle Smaaafolk leve af Morgenbugg